

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. καὶ Η. καὶ Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου
καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα καὶ τιμητικαὶ διακρίσεις 7 καὶ τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

καὶ τελευταῶς τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιᾶ δ' τάξεως
Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου καὶ πληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, τῆς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
πρόϊον τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι καὶ τὰ ὀνόματά των καὶ ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεξάνητραν συνουθλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλῃν μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί καὶ γαλλιστί, περὶ τῆς ἸΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἄρχεται ἀνωθεὶ τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον καὶ εἶναι
τριγυριζομένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
καὶ ἐφιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνοιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθεὶ προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆς ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπάντησις εἰς τὸ: «Καταργηθῆτα ὁ Ἔρωσ» (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου).—
Ἐκείναι ποίημα (ὑπὸ Μαρίας Πιπιζα).— Τσελίκας, μυθιστορία Μαξίμου Γόρκη (ὑπὸ
Κλ. Βασαρδάκι).— Ψυχοπαιδαγωγία: Ψυχοπαιθεὶαι ἐν τῷ Σχολείῳ (ὑπὸ Ἄρ. Κουρ-
τίδου).— Κοινὰ ἄρθρα, πῆμα (ὑπὸ Κ. Μισαηλίδου).— CHATEAUBRIAND. RENÉ (ὑπὸ
Ι. Χαρισιάδου).— Οἰκιακὸν τμήμα: Δίαιτα τῶν μικρῶν κατὰ τὴν βρεφικὴν καὶ παι-
δικὴν ἡλικίαν (ὑπὸ Ἀγλαίας Α. Πρεβεζιώτου).— Πολλὰ καὶ διάφορα. — Εὐτράπελα.
Παντοῦτα.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατᾶ Κουρσοῦμ-Χάν ἀρ. 28

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσσομίας και ουδότηποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ των σερπητότων οδόντων και ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά της χρήσεως ανωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην εις τὸ εν Νεοχώριφ του Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην από τὰς 7—11 τουριστί), εν τῷ φαρμακείῳ του κ. Αφρέα Μυρίδου οδὸς Ουζούν Τσαρσῆ-Μπασῆ, αρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Απαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εις νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα εξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οι νέοι και πρό πάντων αι νέαι, περί πολλού ποιούνται τήν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αϋτών φροντίζοντες δι' αϋτήν ὅσον φροντίζουν και διά τήν σωματικήν ευεξίαν. Και ἀληθῶς, αν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραϊον και σώμα τρυφερόν είναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὅμως διά τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὡραιότητος είναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και υγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκτιθεμένη εις τὰ δριμέα φύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους του χειμῶνος, εις τήν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν του θερους και εις ἐτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰσχροὺν χρώμα και θέαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αϋτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εις ὑπέρτατον βαθμόν. Αν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διά τήν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αϋτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις είναι προσωρινή, ἀλλὰ δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρσκευασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκὸς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, είναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητες. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τήν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὡραϊον, διαφανῆς, ἔχον τήν φυσικήν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐφώδιαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, είναι κατάλληλον και διά διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διά σπόγγου ἢ διά τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα του προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἄτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνόπνευιπό μα, διαφόρους ἐπόψεις είναι προτιμότερα ἢ χρῆσις του «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αϋτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διά τήν ἐξαλείφιν τῶν κηλίδων και του μελαψοῦ χρώματος του παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διά τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν του «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αϋτοῦ. Διά ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων του καφέ ἐκ του «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδατος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' εκάστην πρωίαν είναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνεων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακείον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει, οδὸς Βιζυεζιλέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιῶν Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», οδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Ἰανουαρίου 1904

ΑΡΙΘ. 28

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις „ 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα του φύλλου και τὴν ὑπογραφήν του ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὅτ' παρομοί τὰς Λάριτας ταῖς Μούσαις σὺγκαταμυγνύς, ἠδίσταρ σὺνγίαι.» Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. στ. 673—5

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Βοσπορίδος» παρακαλεῖ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητῆς αϋτῆς, τοὺς καθυστεροῦντας ἄχρις ὥρας τὰς συνδρομὰς αϋτῶν, ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αϋτὰς ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἢ και διὰ γραμμματοσήμων.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ: ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΤΩ Ο ΕΡΩΣ

Συρέχεια ἴδε ἀρ. 27

Δικοτέλλετε λοιπὸν τὴν ἐκτίμησιν ἀπὸ του ἔρωτος; Δὲν νομίζετε μᾶλλον ὅτι κῶτη δέον ν' ἀποτελῆ τὴν πρώτην ἐκείνου βᾶσιν και ἀρετησίαν; Και δικαίως; Ἄρα ψέγετε τὰς νεάνιδας, ὅσαι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκτιμησωσιν ἐκείνον, ὃν θὰ νυμφευθῶσι και νὰ νυμφευθῶσιν ἐκείνον μόνον, ὃν ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐξετίμησαν;

«Βραδύτερον, λέγετε, ἡ ἐκτίμησις θ' ἀναπτιχθῆ.» Ἄλλὰ πρὶν ἢ αϋτὴ ἀναπτυχθῆ, ἐπὶ τίνο; ἐρείσματος θεμελιούμενος θέλετε νὰ συναφθῆ ὁ γάμος; Ἐὰν ὄχι ἐπὶ του ἔρωτος του σοβαροῦ και λελογισμένου, του εὐγενοῦς και τρυφεροῦ, ὅστις ἐξειδιάζει εις τὴν μεστήν πλέον τῆς νεότητος ἡλικίαν, και ὃν τολμῶ νὰ φρονῶ ἀμεταπίεστως ὅτι δὲν δικαιούσθε νὰ ἐπικρίνητε; ἂν ὄχι ἐπὶ τῶν στιγμιαίων παλμῶν τῶν ψευδῶν τῆς πρώτης ἡβῆς ἐρώτων, τῶν δι' ἀνταλλαγῆς ἐνός μόνοουβλέμματος ἐξαπίνης ἀναπτομένων, οὐς ὁμολογουμένως ἔχετε δίκαιον νὰ ψέγητε; ἂν ὄχι και ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως αϋτῆς, ἥτις κατὰ πάντα λόγον, τὸσφ διά τοὺς μᾶλλον ἐνθουσιῶδεις ὄσω και διά τοὺς μᾶλλον σκεπτικιστὰς δέον ν' ἀ-

ποτελῆ τὸν μόνον ἀπεχρῶντα λόγον και τὴν μόνον ἀφορμὴν τῆς αἰωνίας ἐνώσεως, τότε λοιπὸν, πρὸς Θεοῦ! τί είναι ἐκεῖνο, ὅπερ θ' ἀποτελέσῃ τὸ λογικὸν αϋτῆς κέντρον και τὸ ζωτικὸν ἔναυσμα, τί δὲ ὅπερ θὰ ἐξακολουθήσῃ καθιστῶν αϋτὸν ἠθικὸν και ἐντιμον συνδυασμόν, ἀντάξιον τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπέας και του σεβασμοῦ τῆς κοινωνίας;

Δέον λοιπὸν νομίζομεν, ἡ ἐκτίμησις οὐχὶ νὰ ἐπιπται ἀναιμενομένη ὅπως ἀναπτυχθῆ β ἀδύτερον, τουθ' ὅπερ πάντως ἀδέβειον και ἐπομένως οὐχὶ ἀσφαλές, ἀλλὰ νὰ προηγήτῃ ἐν τῷ γάμῳ πνιγὸς διαβήματος. Ἄλλ' οὐδὲ εἶναι, ὡς φρονεῖτε, ἐφήμερος ὁ ἀληθῆς ἔρως. Ἐφήμεροι εἶναι ἀληθῶς, ὡς και ἄνω εἶπομεν, οἱ ἀφρονεῖς ἐρωτίστικοι τῶν δεκαοκτώ και εἰκοσιν ἀνοιξεων, οἱ ἐξκτιμζόμενοι ὡ; ἡ δρότος τῆς ἡοῦς ὑπὸ τὸ φλέγον πῦρ τῆς μεσημερίας του βίου και ἀποφυλλιζόμενοι ὡς τ' ἀπκατὰ ρόδα τῶν εὐαρίθμων μάλων τῆς. Οὗτοι πραγματικῶς δὲ δύνανται ν' ἀποβῶσιν ἡ στερεὰ και ἀδμαντίνη του μέλλοντος βίου κρηπίς, οἱ δὲ συνάπτοντες γάμος ὑπὸ τὸ κράτος αϋτῶν κατχτηραροῦτι και κατὰσυντρίβουσι τὸ πλεῖστον ἐαυτοῦ; και τὸν βίον των, ὡς ὁ νεαρὸς και ἄπειρος διφρηλάτης Φαίθων τὸ πυρφλεκτον ἄσμα εις τὰ μαῦρα χάη του ἀγνώστου μέλλοντος, του μυρίας ἐπιφυλάσσοντος ἀπροόπτους τροπὰς και ἀνκποφεύκτους συμφοράς, ἄς ὕτε τὴν πείραν ἔχει ἵνα διίδῃ, οὔτε τὸ σθένος και τὴν σύνεσιν ἴν' ἀποκρούσῃ ἢ ἀνίυλος και ἀσχημάτιστος ἔτι ἡβῆ, ἡ ἀσταθῆς και εὐφραντασίωτος.

Και τὸν τοιούτον ἔρωτα, οὔτινος ἄλλως τε οὐδεὶς δύναται νὰ ἐγγυηθῆ τὴν διάρκειαν—ἀλλὰ μόνον τὸν τοιούτον,—δικαιοῦσθε, φρονοῦμεν, ἀποκαλῶν ἐφήμερον και φροῦδον αἴσθημα και ἀ-

ξιών την κατάργησιν αὐτοῦ ἢ τοῦλάχιστον — ἵνα καὶ πρὸς τοῦτον ἔτι φανῶμεν δικαιοτέροι — θὰ ἐδικαιοῦσθε ἀξιών ὅπως μὴ πάντοτε ἦν συνήθως ἐρεῖδεται ἐπ' αὐτοῦ ἢ σύναψις τῆς τύχης δὺο ἀτόμων, μὴ συναμμένων ἔτι νὰ μελετήσωσιν ἀλλήλα, οὐδὲ ν' ἀποδῶσιν οἱ στιβαροὶ καὶ περιφρονεῖς ἡγήτορες μελλούσης οἰκογενείας.

Ἄλλὰ τὸ ν' ἀποκαλῆτε τὸν ἔρωτα τὸν ἀληθῆ, καὶ σεβρῖν, τὸν περιεσκεμμένον καὶ σύνουνη: μεστῆς ἡλικίας ἔρωτα, τὸ ζωῆρρυτον ἐκεῖνο θάλλο: τὸ φίγγος τὸ μετουρκανοῦν ὡς ὁ Φ. Ἰβὸς ἐν τῇ ζωῇ καὶ διὰ τοῦ ἱεροῦ πυρὸς του καταγαλαῖζον τὴν ὑπαρξίν, τὸ περιβάλλον ὡς διὰ θεοῦ φωτισιέρανου ἀγίων τὰς ψυχὰς διὰ τῶν ἀκτίων του ἀνὰ μέσον τῶν συμφορῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγαλλίσεων τῆς ζωῆς, τὸν πυρσιτεφῆ τυῦτον καὶ μάγον Ἄπολλων, τὸν τανύοντα τὴν χρυσὴν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἰδανικότητος λύραν, τὸ ν' ἀποκαλῆτε, λέγω, τὸν ἔρωτα τοῦτον αἰθνημα φροῦδον καὶ μηδαμινόν, μὴ προωρισμένον νὰ καταλάβῃ ππουδίκιν θέσιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παραβ. λάπτω τὸ ἔργον τῆς γύσεως, ἄτε παρκακωλῶν συχάνικ; τὰς ἀρρύντιδας καὶ ἀδικόφου; ἐνώσαι, ὦ, τοῦτο, σύγγωτε, σύγγωτέ μαι νὰ εἶπω ὅτι ἀποτελεῖ αὐτόχρημα ὕβριν καὶ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως!

Ἄλλὰ τί λοιπόν; τὰς ἐνώσεις τῶν ὄντων τῶν λογικῶν, τῶν ἐγκλειόντων ἐν ἑαυτῆς θεῖον τινα σπινθηρα, δυνάμενον διὰ τῆς προσεγγίσεως δύο ψυχῶν ν' αναφλεγῇ εἰς πυριλαμπῶς ἀστράπτον μετέωρον, δυνάμεθα νὰ τας ὀνειροπολήσωμεν ἄρα αὐτόχρημα ἀλόγους καὶ φυτικάς αὐτόχρημα τυφλάς καὶ ἐνστιγματικάς ὡς τὰς ἐνώσεις τῶν πρωτογενῶν καὶ κατωτέρων τοῦ ἀνθρώπου ὄντων; Ἄρκει ἄρα νὰ ἦ φυσικῶς μόνον εὐειδὲς καὶ εὐάρμοστον ζεῦγός τι, ἵνα ἦ ἠθικῶς καὶ κοινωνικῶς ὑγιές, ὡς εἰ πρόκειτο περὶ ὠραίας τετραπόδου δυχῶς ἢ περικαλλοῦς ξυνορίδος φυτῶν, δι' οὐδὲν ἄλλο προορισθέντων ἐπὶ γῆς ἢ ἵνα παραγάγωσι μόνον ἄλογον καὶ ἀσυναίσθητον πληθύν ὁμοίων αὐτοῖς ζῶων καὶ φυτῶν, καὶ συμβάλωσιν οὕτω τυφλῶς εἰς τὴν ὕλικὴν τοῦ εἶδους διαιώνισιν;

Ποῦ λοιπόν τότε ἡ εὐδαιμονία ἐν τῇ ἐνώσει; ποῦ ἡ ποίησις τῆς ζωῆς τῶν δύο, ἡ ἐμπνεύουσα

τὴν ἀπέπιδα νοσταλγίαν τοῦ ἐγγάμου βίου εἰς τὸν γυραῖν μονοδίετο; Ἡὸν αἰ χροταὶ καὶ μάγοι ἐκείνοι τῶν δίσ ψυχῶν ἀντάσεις εἰς τοὺς αἰθιρῶν; λειμῶν; τίς ἀγῆ; χαρῆς τῆς ἀποτελουμένης ἐν τῆς πλήρους συντακτικῆς ἰδιῶν καὶ αἰσθημάτων, ἐκ τῆς συνεχῆς διυμοιότης τρυφερῶν θυσιῶν, ἐκ τῆς ἀνταποδοσεως τελείας ἐμπιστοσύνης; καὶ εὐκρινείας, καθιστώσης τὸ ζεῦγος οἶονεὶ μίαν ψυχήν εἰς δύο ἀντίτυπα;

Ἐπαναλαμβάνω ἐὰν στερήσωμεν τὸν γύμον τούτου τοῦ ὕψους, αὐτῆς τῆς εὐγενείας καὶ τῆς αἰγνέσεως ἀγνότητος, ἅτινα πάντα συγκεφαλαιοὶ ἐν ἐαυτῷ εἰς καὶ μῖνος; ὁ ἔρωτος, ὃν ζητεῖτε νὰ καταργήσητε, ὁ ἀγῆρας καὶ χροσῦπτερος ἔρωτος, δὲν θὰ καταστῆ οὔτω πᾶν ἄλλο ἢ ἠθικῶς καὶ ἐντιμος δεσμός καὶ ἐπομένως—βαθμηδον.— πᾶν ἄλλο ἢ σεβαστός καὶ ἀπαρκαβίαστος; καὶ δὲν θὰ καταλήξωμεν οὔτω κατὰ μίσην εἰς τὸν ἠθικὸν μαρκατῶν καὶ τὴν ὀργανικὴν ἀποτύπθουσιν τῆς κοινωνίας;

«Ἐὰν μείνω πῆλος φεύγει; καὶ ἐὰν φύγω ποῦτος μένει; ἔλεγεν ὁ Δάντης εἰς τὰς συνελεύσεις τῆς μερίδος αὐτοῦ κατὰ τὰς περιλαλήτους ἐκείνας μετὰ τῶν Γουέλφων καὶ Γιβελίνων διαστάσεις. Οὔτω καὶ ὁ ἔρωτος, ὁ λευκοπέριξ καὶ θειεῖκελος οὗτος φύλαξ ἄγγελός μας, δικαιοῦται νὰ εἶπῃ: *Ἐὰν ἐγὼ φύγω τί μένει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα; . . . ποῖα ἐλπίς; ποῖον κέντρον; ποῖον ζώπουον; ποῖα χαρὰ;*»

Σκέφθητε: ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ ὁ ἔρωτος, καὶ αὐτὴ ἡ πατρίτης καὶ ἡ μητρότης θὰ εἶχον ἠθικὴν σημαίαν, ὕψος καὶ ἱερότητα;

Πιστεύετε μαι, ὁ ἀληθῆς ἔρωτος δὲν εἶναι στιγμιαιατικὸς μόνον ἐν τῷ βίῳ ὁρμῆ καὶ ἐφήμερον αἰσθημα, ἀλλὰ προβαίνει διὰ τῶν ἡλικιῶν ἀλλάσσον μόνον μορφήν, καθ' ὅσον συναλκιοῦται μετὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀρχαία ποίησις καὶ θεησκεία, ἡ τοσοῦτω σοφῶς ἀπάσας τὰς ἠθικὰς ἐννοίας συνοψίσασα ἐν ἀλληγορῆσις ἀμιμήτου κάλλους καὶ ἀληθείας, τὸν ἔρωτα διέπλεσε περὶ τῶν παιδῶν ἢ μᾶλλον χροσῦπτερον νεανίσκον, οὐχὶ ἵνα παρκαστήσῃ τὸ κοῦφον αὐτοῦ καὶ ἀστατον, ὡς εἶπον οἱ ἐπικουρικοί, ἀλλὰ ἵνα παρκαστήσῃ αὐτὸν ἀφ' ἐνός ἱκανὸν πρὸς τὴν εἰς τὸ ἠθικὸν ὕψος ἀνάστασιν, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀείποτε νεκρῶν καὶ ἀγῆρω. Καταφερόμενος κατὰ

τοῦ ἔρωτος, ὅστις ὦν ἐν τῶν εὐγενεστάτων τοῦ ἐξηγουσμένου ἀνθρώπου ἰδανικῶν, ὅπερ συλλαμβανόμενον ἐν τῇ νεότητι, ἐξακολουθεῖ νὰ διαφέγγῃ καὶ ποδηγετῆ αὐτοῦ ὡς θεοπέμπτος στήλη πυρὸς καθ' ἅπαντα τὸν βίον, καταφέρεσθε κατ' αὐτῆς τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τῆς οἰκογενείας, καταφέρεσθε κατ' αὐτῶν τῶν ἱερωτάτων κοινωνικῶν θεσμῶν, τῶν ἡμερῶντων καὶ καθαραζόντων τὸν βίον τῆς ἀνθρωπότητος. Φονεύων τὸν ἔρωτα, φονεύετε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἰδεῶδες.

Ἄφετε λοιπὸν τὴν νεότητα νὰ ἦναι νεότης: ἀφετέ τὴν νὰ σφριγᾷ, νὰ θάλλῃ, νὰ λάμπῃ, νὰ θέλλῃ, νὰ θέλλῃται καὶ ν' ἀγαπᾷ ἀπεινίζουσα ὀνειροπόλος ἐν περιπαθεῖ ἐνθουσιασμῷ πρὸς τὸ θεῖον ἰδανικόν, ὅπερ ἀποτελεῖ δι' αὐτὴν τὸν ζεῖδωρον ἀστέρα τῶν Μάγων, τὸν δεικνύοντα αὐτῇ ὑψόθεν ποῦ ἐπὶ τῆς γῆς εὐρηται ἡ ἡδυτάτη καὶ θεσπεσία εὐδαιμονία τῆς ἅμα δὲ καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ εὐγενεοῦς προορισμοῦ τῆς.

Μὴ καταργηθῆτω λοιπὸν ὁ ἔρωτος, ἀλλ' ὁ πλάνος καὶ κοῦφος τῆς ἐπιπόλαιότητος ρομαντισμός, ὅστις ἔρωτος δὲν ὀνομάζεται. Μὴ δὲ μέμφεσθε τὰς νεανίδας, ὅσαι τὸν ἔρωτα θέτουσιν ὡς πρῶτον ὄρον ἐν τῇ ἀποκαταστάσει των. Τοῦναντίον διὰ μορφώσεως ἐδρασιότερας καὶ σκοπιμωτέρας, δι' ἀδροτέρας διαπλάσεως χαρκατῆρος καὶ πεποιθήσεων παρ' αὐταῖς, καθοδογήσωμεν αὐτάς μᾶλλον πῶς νὰ ἐκλέγωσιν ἀντικείμενον ἔρωτος: ἦτοι ποίας νὰ ἐκλεχῶσι σιβαράς καὶ πλήρεις πράγματι ἀξίας ἰδιότητας παρ' ἐκείνου, ὃν θὰ νυμφευθῶσι.

Καὶ τότε, ὅταν διδαχθῶσιν ἐμβριθῶς πῶς νὰ στρέψωσι τὸν ἄβρον καὶ παρθερικὸν ἔρωτά των ὡς τὸ δειλὸν ἠλιοτρόπιον πρὸς τὸν ζεῖδωρον Φοῖβον, ὅπου ὄντως ἡ αἰγλή τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἠθικῆς ἀξίας διαγελά, δὲν θ' ἀπογοητεύωνται ἀπὸ μίαν ἀδέξιον πτυχὴν τῆς περισκελίδος τοῦ ὑποψήφου γαμβροῦ, οὐδὲ θὰ τῷ στρέψωσι τὰ νῶτα ἐὰν μόνον ἀγνοῇ τὴν τελευταίαν φάσιν τοῦ Cotillon, οὐδὲ θὰ στηρίζωσι τὴν εὐδαιμονίαν ἑαυτῶν καὶ τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας, ἣν ἐκλήρωθησαν νὰ συμπηζῶσιν, ἐπὶ τῆς εὐολίσθου περιπερείας ἐνὸς φιλοπαίγμονος μονοῦλου! . . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΣ

Λογιῶν, λογιῶν ροδόκρονα ἐπῆρε, ἔρρᾶντισε τὰ σκόρπια μου μαλλιά, μ' ἐχάιδεψε, μ' ἐκύτταξε 'στὰ μάτια κ' ἐγέμισε τὰ χέρια μου φιλιὰ!

Μέσ' ἐστᾶπλαστα τῶν δυὸ ματιῶν του βάθην, ἀντίκρουσα ἓνα οὐράνιο φῶς· γλυκὰ ἐφεγγοδοῦλινε κ' ἐχάθην· ἦταν ὁ ἔρωτάς του ὁ κρυφός.

Ἀθῆναι 10 Ἰουλίου.

Μαρίκα Πιπίζα

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ὡς ἀρ. 26)

Ἡ λέμβος τῶρα ἐλάθανε φεύγουσα ἐπὶ τοῦ ὕδατος σχεδὸν ἀνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου. Ἐκ τῶν κωπῶν μόνον ἐσταζον κυναὶ σταγόνες καὶ ὅτε ἐπιπτον εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν θέσιν τῆς πτώσεως αὐτῶν ἀνεπλήγετο οὐχὶ ἐπὶ μακρὸν κυκνοῦν στίγμα. Ἡ νύξ ἀπέβαινε σκοτεινότερα, σιωπηλοτέρα. Τώρα πλέον ὁ οὐρανὸς δὲν ὠμοίαζε πρὸς τεταραγμένην θαλάσσαν. — Τὰ σύννεφα ἐπλευσαν καθ' ἑλὴν αὐτοῦ τὴν ἑλτασιν καὶ τὸν ἐκάλυψαν δι' ἐμκαλεῦ, βρεχρὸς παρκαπετάσματος, ἐκτεταμένου χαμηλὰ ὑπεράνω τοῦ ὕδατος καὶ ἀκινήτου. Καὶ ἡ θάλασσα ἐγένετο ἀκόμη ἡσυχωτέρα,

άμαυροτέρα και ισχυρότερον άπέπνεε θερμά άλάτινα άρώματα και δέν έφαινετο πλέον τόσον εύρεια ώς πρότερον.

— "Αχ νάπιανε βροχή! — έψιθύρισε ο Τσελκάς.— "Έτσι θα πενούσαμε σάν από 'πίσω από μπερντέ.

'Επί δεξιά και έπ' άριστερά τής λέμβου έκ του μαύρου ύδατος ώρθώθησαν πλοία τινα, φορτηγά άτμόπλοια, άκίνητα, σκοτεινά και έπίσης μαύρα. Είς έν έξ αύτων έκινήθη φώς. Έβάδιζεν άνθρωπος, κρατών φανόν εις τās χείρας. 'Η θάλασσα θωπεύουσα τās πλευράς των ήχει έκτετυκώς και κωφώς και ταύτα άπεκρίνοντο εις αύτην δι' ήχοϋς βαρυτύπου και ψυχράς, ώσει ήριζον προς αύτην, μη έπιθυμούντα νά ένδώσωσιν εις τινα αίτησίν της.

— Τό κορδόνι! . . . — μόλις άκούόμενος έψιθύρισε ο Τσελκάς. Από τής στιγμής, καθ' ήν ο Τσελκάς διέταξε τόν Γαβρίλην νά κωπηλατη ήρεμώτερον, όξει έκ νέου τετανώδης άδημονία κατέλαβε τόν Γαβρίλην. Προσήλωσε διην αύτου τήν προσοχήν εις τό σκότος και ένόμιζεν ότι αύξάνει, ότι τὰ όσπιά και αί φλέβες του έξεστάθησαν, περιπεσόντα εις άδράνειαν έκ του πόνου. 'Η κεφαλή του, πλήρης μιās σκέψεως, έπόνει τό δέρμα τής ράχώς του έτρεμε. Και εις τούς πόδας του εισέδουον μικράι, όξει ψυχράι βελόναι. Τά όμματά του έθραύσθησαν έκ τής έπιμόνου προσηλώσεως εις τό σκότος, έκ του όποιου άνέμενεν — ιδού, ιδού θα προβάλλη, θα έγερθη τι και θα ύλακτήση. «Σταθήτε κλέφτες! . . . »

Τώρα, ότε ο Τσελκάς έψιθύρισε «Κορδόνι!» ο Γαβρίλης έφρικίασε. Όξει και δριμεία σκέψις διετρούπησεν αύτόν, διετρούπησε και ήρέθισε τὰ τεταμένα του νεύρα· έπεθύμει, ήθελε νά κραυγάση, νά προσκαλέση ανθρώπους εις βοήθειάν του. . . 'Ηνοίξεν ήδη τό στόμα του, άνηγέθη όλίγον επί του σκαμνίου, προέτεινε τό στήθος του, εισέπνευσεν εις αύτό Ικανόν άέρα και ήνοιξε τό στόμα. . . άλλ' αίφνης απόπληκτος έκ του τρόμου, όστις ώς μαστίγιον έτυψεν αύτόν, έκλεισε τούς όφθαλμούς και κατέπεσεν έκ του σκαμνίου.

'Εμπροσθεν τής λέμβου, μακράν εις τόν όρίζοντα έκ του μαύρου ύδατος τής θαλάσσης ύψώθη γιγαντιαίον φλογερόν κυκλόν ξίφος, ύψώθη, διέρ-

ρηξε τό σκότος τής νυκτός, διωλίσθησε διά τής άκωκής του επί των νεφών έν τῷ ούρανῷ και κατεκλίθη επί του στήθους τής θαλάσσης, ώς εύρετα κυανή ταινία. Κατεκλίθη και εις τήν ταινίαν τής λάμψεώς του έπ'ευταν έκ του σκότους, άόρατα μέχρι ταύτης τής ώρας πλοία μαύρα, σιωπηλά, ένδεδύμένα τήν μεγαλοπρέπειαν τής νυκτερινής όμίχλης. Έφάνητο ότι εύρίσκοντο επί μακρόν χρόνον έν τῷ πυθμένι τής θαλάσσης, βυθισθέντα κάτω εκεί υπό μεγαλοδυνάμου τινός τρικυμίας και ιδού νύν άνήλθον εκείθεν κατά διαταγήν του φλογερῷ ξίφους του γεννηθέντος έκ τής θαλάσσης, άνήλθον διά νά ίδωσι τόν ούρανόν και πάν ό,τι είναι υπεράνω του ύδατος. . . Αί έξαρτύσεις των πλοίων ένηγκαλίσθησαν τούς ιστούς και έφαινοντο ώς φύκη προσκεκλλημένα εις αυτούς, άνελθόντα έκ του πυθμένος μετά των μαύρων τουτων γιγάντων, περιβεβλημένων υπ' αύτων ώς διά δικτύων. Και πάλιν άνυψώθη, λάμπων, πάλιν διέρρηξε τήν νύκτα και πάλιν κατεκλίθη ήδη προς άλλην διεύθυνσιν τής θαλάσσης. Και πάλιν εκεί, όπου κατεκλίθη έπλευσαν έκ του σκότους σκελετοί πλοίων, άόρατοι μέχρι τής εμφανίσεώς του.

'Η λέμβος του Τσελκάς έπέσχε τόν δρόμον της και έταλαντεύετο επί του ύδατος, ώσει εύρίσκετο εις άμήχανον θέσιν. 'Ο Γαβρίλης έκείτο εις τόν πυθμένα, κεκλεισμένους έχων τούς όφθαλμούς διά των χειρών. 'Ο Τσελκάς ώθησεν αύτόν διά τής κώπης και έσύριξε μανιωδώς, άλλ' άθορυβώς. Αυτό είναι τό κρησῶρ (1) τής ταμόζνας. (2) Αυτό είναι φανάρι ήλεκτρικό! . . Σήκω, άνόητο κύτσορο! τώρα θα ρίξουν άπάνω μας τό φώς! . . . θα καταστρέψης, διάβολε και τόν έαυτό σου και 'μένα! Σήκω λοιπόν! . . .

Και επί τέλους, ότε κτύπημά τι τής όξείας άκρας τής κώπης ισχυρότερον των άλλων έτυψε τήν ράχην του Γαβρίλη, άνεπήδησεν ούτος, φεβούμενος εισέτι ν' άνοιξη τούς όφθαλμούς, έκάθισεν επί του σκαμνίου, ψηλαφητι έλαβε τās κώπας και εκίνησε τήν λέμβον.

— Περί ήσυχα! θά σέ σκοτώσω! ποιά ήσυχα

1.) 'Ενοπλος κύκλος.
2.) 'Ακταιωρός, πλοϊον του τελωνείου φυλάττον τὰ παράλια.

σου λέω! "Αχ, κουτεντέ! διάβολος νά σε πάρη! . . Γιατί βρέ φοβίθηκες; "Ε; ! . . . "Ένα φανάρι και καθρέφτης" — όλο κι' όλο. Περί ήσυχα τὰ κωπιά! Ξυνέ διάβολε! . . Γέρνον τόν καθρέπτη έτσι κι' έτσι και φέγγουν 'ς τήν θάλασσα για νά ίδουν· δέν πλέον πουθενά τέτοιοι σάν έγώ και σύ. Για τήν κοντραμπάντα φυλάν. Μας δέν θα μας κυνηγήσουν—τράβηξαν μακουά. Μη φοβάσαι, παλληκάρι μου, δέν θα μας κυνηγήσουν, τώρα μας. . . 'Ο Τσελκάς θριαμβευτικώς περιέβλεψε —τέλειωσε πέρασαν! . . . Αϊ, τυχερό σου, ζύλο, κύτσορο! . . .

'Ο Γαβρίλης εισώπα, έκωπηλάτει και βαρέως άναπνέων, λοξά έβλεπεν εκεί, όπου διηνεκώς άνήρχετο και κατήρχετο τό φλογερόν τουτό ξίφος. Δέν ήδύνατο κατ' ούδένα τρόπον νά πιστεύση εις τούς λόγους του Τσελκάς ότι είναι μόνον φανός μετ' άνταυγούς κατόπτρου. 'Η ψυχρά κυανή λάμψις, ή διαμελιζουσα τό σκότος και παρέχουσα τήν δύναμιν εις τήν θάλασσαν νά εκπέμπη άργυράς λάμψεις, ένειχέ τι έν έαυτῇ τό ασύνητες και ο Γαβρίλης, έπεσε πάλιν υπό τήν ύπνωτικην δύναμιν του έναγωνίου φέβου. Και έκ νέου κακόν προαίσθημα συνέσφιξε τό στήθος αύτου. Έκωπηλάτει ώς μηχανή και συνεσπειράτο διαρκώς ώσει άνέμενε κτύπημά τι άνωθεν και ούδέν, ούδεμία έπιθυμία ένυπῆρχεν έν αύτῷ—ήτο κενός, άψυχος. Αί άγωνίαί τής νυκτός ταύτης κατέφαγον επί τέλους πάν, ό,τι ένυπῆρχεν έν αύτῷ άνθρώπινον.

Και ο Τσελκάς έκ νέου έθριάμβευε. Τελείως έθριάμβευε. Τελεία έπιτυχία! . . . Τὰ εις τās συγκινήσεις συνειθισμένα νεύρα του ήσύχασαν πλέον. 'Ετρεμον οι μύστακές του έκ τής ήδονικής τρυφής και εις τούς όφθαλμούς του εκαιε τής άπληστίας ή φλόξ. 'Ησθάνετο τόν έαυτόν του μεγαλοπρεπή, έσύριττε διά μέσον των όδόντων του εισέπνεε τόν ύγρόν άέρα τής θαλάσσης, παρετῆρει περίξ και άνεξικάκως έμειδία, ότε οι όφθαλμοί του έστάθησαν επί του Γαβρίλη.

"Ανεμος έφύσησεν και έξήγειρε τήν θάλασσαν, ήτις ήρξατο παίζουσα με μικρά μικρά κύματα. Τὰ σύννεφα έγέγοντο λεπτότερα και διαφανέστερα, άλλ' όλος ο ούρανός ήτο κεκαλυμμένος υπ' αύτων. Παρά τόν άνεμον, ο όποιος, άν και έλαφρός

εισέτι, έλευθέτως έφέρετο επί τής θαλάσσης, τὰ σύννεφα ήσαν άκίνητα και έφαινετο, ότι έσκέπτοντο μαύρην, θλιβεράν τινα σκέψιν.

— "Ε! άδελφέ! έλα πειά 'ς τόν έαυτό σου! ωρα πειά! βλέπεις νά — σάν νά σου ζούλιξαν τό πετσι σου και σουδγαναν όλη τήν ψυχή σου. "Ένα σακί κόκκαλα έμεινες! 'Ακριβέ φίλε! . . . 'Ολα τέλειωσαν, "Εη! . . .

Είς τόν Γαβρίλην ήτο όπωςδήποτε εύχάριστον νά άκούη φωνήν ανθρώπινην, έστω και άν ή φωνή αύτη ήτο του Τσελκάς.

— 'Ακούω — ήσύχος ειπεν.

— Το-τό! —ψύχα! . . . "Έλα κάθου 'ς τό τιμόνι και γώ 'ς τὰ κουπιά· κουράσθηκες. "Έλα.

"Ακολουθε!

Κλ. Βασαροδάκις

ΨΥΧΟΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ
ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΑΙ ΕΝ Τῷ ΣΧΟΛΕΙῷ
ΝΥΞΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

(Συνέχεια ιδε άρ. 26)

Τὰ όρια του άρθρου τούτου δέν επιτρέπουν ν' αναφέρωμεν λεπτομερώς τήν σοφήν άμα και φιλόνηθρον θεραπείαν, δι' ής δύστηνα ανισόρροπα όντα, άτινα κατέτρυχον paver nocturnus και κρίσεις έπιληπτικάι, άνέκτησαν τήν ψυχοφυσικήν αύτων ίσορροπίαν και προσετέθησαν εις τήν οικογένειαν αύτων και τήν κοινωνίαν, άφ' ών κακή μοίρα ήπέλει νά τ' άποχωρήση διά παντός (1).

'Εκ παιδαγωγικής άπόψεως ύγιές θεωρούμεν τό παιδίον τό έχον σωματικήν και ψυχικήν ιδιοσυστασίαν καθιστώσαν δυνατήν τήν έπ' αύτου έπίδρασιν τής άγωγής και διδασκαλίας (2). 'Ο διδάσκαλος εύθύς ώς έξακριβώς άνωμαλίας, οια ή μελγχολία, ή τόσον ασυμβίβαστος προς τήν φυσικήν ζωρότητα τής παιδικής ηλικίας, ή έπίμονος άπροσεξία, ή έξαιρετική άμβλύτης τής αντίληψης, ή ασθένεια τής μνήμης κατά τό πιστόν, τό

1) Τό έξάρτεον βιβλίον του Emminghaus αναφέρει πληθόν τοιούτων περιπτώσεων. Ιδε και Ufer l. c. Anhang από τής πέμπτης μέχρι τής δεκάτης τρίτης περιπτώσεως.

2) Λεπτομερώς περι του ύγιούς και ψυχοπαθούς παιδίου πραγματεύεται ο Στριμπελ έν τῇ Παιδαγ. Παθολογία Κεφ. Ζ'.

στεφανόν και έτοιμον αυτής, ή πάρωσις του ήθικου συναισθήματος κτλ. πρέπει να συμβουλευθή θερμώς εις τους γονείς του παιδίου την προσφυγήν εις ιατρόν, ιδίως εις ψυχίατρον. Έχει δέ καθήκον να σπεύση, διότι ή ανάβωλη είνε έγκλημα. Δι' ήμās τους Έλληνας, οτινες τον ιατρόν ένθυμούμεθα την δωδεκάτην ώραν, άφ' ου άπελπισθώμεν από πάντα άλλον, οτε δέν ύπάρχει πλέον καμμία έλπίς, ιδιαιτέραν σημασίαν έχουσι οι έντονοι ούτοι λόγοι: «Η οικογένεια χρειάζεται πολύν καιρόν διά να πεισθῆ ότι έν εκ των μελών αυτής είνε άσθενής: άφ' ου τέλος προσκληθῆ ο ιατρός, άπαιτείται πολūs καιρός διὰ να πεισθώσιν άμφότεροι ότι ο άρρωστος είνε ψυχοπαθής, άπαιτείται δέ πάλιν πολūs καιρός έως οτου πεισθώσιν ότι ύπάρχει ανάγκη ψυχιάτρου. Ούτω δέ ή έπικουρία της έπιστήμης φθάνει ύπερ τὸ δέον βραδέως»(1).

Η συμβολή του διδασκάλου έστι πολύτιμος εις την οικογένειαν και διά τον έξῆς έτι λόγον: Πολλοί των γονέων έξ εύγενούς φιλομαθείας ή και έξ άπλης φιλοδοξίας έξαναγκάζουσι τὰ εκ ψυχοφυσικων κίτων δυσμαθη τέκνα των δι' άπειλών ή και ποινών εις σύντονον μελέτην ή τοιαύτη ύπερκόπως του νευρικού συστήματος επιφέρει έτι μείζονα κατάπτωσιν των πνευματικων δυνάμεων και θυμικήν διατάραξιν. Ο διδασκαλος λοιπόν καθήκον έχει να ύποδείξη εις τους γονεις να μη έγρωσι πολλάς άξιώσεις παρά των τέκνων των και να τους παραινέση να εκλέξωσι δι' αυτά έπάγγελμα μη άπαιτουں διαρκή και έντονον πνευματικήν έέργειαν.

Άλλ' ιδίως μεγάλη είνε ή εύθύνη του διδασκάλου ως προς την ιδίαν έαυτου παιδευτικήν έέργειαν. Ο όντως παιδαγωγός διδασκαλος ο φείλει κατά την εφαρμογήν των παιδονομικών και παιδευτικων μέσων και κατά την διδασκαλίαν ου μόνον να μη παρέχη άφορμήν εις γένεσιν παθολογικών καταστάσεων έν ταις ψυχαίς των παιδιων, αλλά και τυχόν λανθανούσας και έτοιμους προς ανάπτυξιν να τας θεραπεύη. Η εύμέθοδος διδασκαλία έποπτά και σαφή καθιστώσα τὰ διδασκόμενα, άπαιτεί ήττονα κατανάλωσιν πνευματικής δυνάμεως των μαθητων, παρ' όσην ή στρυφή και άσαφής. Φιλόσοφος τις ώρισε την σαφή-

νειν ως εύγένειαν προς τους άκροατάς ή τους άγνωστάς. Είς τον διδασκαλον ή άβρότης αύτη επιβάλλεται έπιτακτικώς ως καθήκον.

Δέν είνε δυνατόν ένταύθα ν' ανακεφαλαιωθώσιν αι κατά τας νεωτέρας ψυχολογικές έρεύνας αρχαι, καθ' ας δέον να ρυθμισθῆ τὸ πρόγραμμα και τὸ ώρολόγιον των μαθημάτων και να καταστῆ συμφωνιότερα προς την ανθρωπίνην ψυχήν, —την παιδικήν ιδίαν ψυχήν,— ή διδασκαλία. Όχι δέ μόνον διά της διδασκαλίας, αλλά δι' όλου του ήθους, δι' όλης της προσωπικότητας αυτού, διά της αγάπης αυτού και της πραότητος οφείλει ο διδασκαλος εύεργετικώς να επιδράση και επί των άσθενικων παιδιων. Υπό τας ζωογόνους έκτινας του ήλιου, ες την ζείδωρον πνοήν του καθαρού αέρος και οι ύγιεις ένισχύονται και οι ώγροι, οι εκ της οδυνηράς κλίνης έγερθέντες άναρρωνύουσι. Τοιαύται άκτινες του ήλιου, τοιαύτη ζείδωρος πνοή δέον να ήναι δι' ύγιεις και άσθενεις ή μετ' άφροσύσεως στοργή του διδασκάλου.

Η ψυχική ανάπτυξις των παιδιων έχει ανάγκην διπλής μερίμνης. Οτε μέν είνε πρόωρος, ύπερ τὸ δέον όρητική και άτίθησος και έχει ανάγκην κέντρου. Ένταύθα καταδεικνύει ο άληθής διδασκαλος τὸ μεγαλειον της ψυχής του. Πλήρης ύπομονής και έπεικείας, δέν έξαγριούται, και όταν άκόμη έχη πρό αυτού παιδία, τὰ όποια, όπως λέγει ο Κόννολυ, άεπρεπε να δέρη τις άνα πāsαν στιγμήν» συγχωρεί έν ήρέμω άνεξικακία, διότι γνωρίζει ότι έχει άσθενεις ύπέρξεις πρό αυτού, και ο ιατρός δέν έχει τὸ δικαίωμα να ήνκι σκληρός και άγριος και εκδικητικός προς τον πάσχοντα. Πίσκι τιμωρεί, άτελοūs γνώσεως της ψυχοφυσικής ιδιοσυγκρασίας των παιδιων άδικήματα! Ο ποιητής Παπαρηγόπουλος ειχεν άποκαλέσει τὸ εκθετον άγνόν υιόν της άμαρτίας» πολλάκις και τὸ ανισόροπον και ψυχοπαθής, καθ' οιονδήποτε βαθμόν παιδίον είνε άθώς υιός της άμαρτίας» πάντως δέ δέν είνε ο αύτεξούσιος και ύπεύθυνος δράστης των άτελειων αυτού και των σφαλμάτων.

Έκ τούτων συνάγεται ότι στοιχειώδεις ψυχιακρικοί γνώσεις είνε άπαραίτητοι εις τον διδασκαλον. Η ισχύη και πεπαλαιωμένη ψυχολογία, ήτις διδάσκειται έν τοις διδασκαλείοις ήμων, ανάγκη

τάχιστα ν' αντικατασταθῆ διά της έπιστημονικής ψυχολογίας, περιλαμβανούσης πολλά εκ της φυσιολογικής και της παθολογικής ψυχολογίας. Άλλαχού έκαστον θέρης συγκαλοῦνται εις έπιστημονικές άκροάσεις οι διδασκαλοι. Και ένταύθα επί δύο μήνας ήδύναντο να καλώνται, κατ' έναλλαγην, έκαστούς διδασκάλων και διδασκαλιστων προς συμπλήρωσιν και άνακρίσιν των πραγματικων και μεθοδολογικων γνώσεων των, πληνδ' ανωτίρων μαθημάτων ζωολογίας, φυτολογίας, σχολικής ύγιεινής, ν' άκούωσι παρ' έπιστήμονος μιν ψυχολόγου άκριβῆ ψυχολογίαν της ψυχής του υγιού; παιδός, μετ' εφαρμογῆς εις την άγωγήν και διδασκαλίαν, παρ' ικανού δέ ψυχιάτρου,—και εύτυχώς δέν άμοιρούμεν τοιούτων,—παθολογικήν του παιδίου. Είναι δέ έπίεγυσα άνάγκη να γείνη τούτο και δέν έπιτρέπεται πλέον άναβόλη. Δέν βλέπομεν τί γίνεται περι ήμās; Τὰ άλλα έθνη χωρούσιν εμπρός γοργως και άδιαλείπτως. Πότε και ήμεις θα άρωμεν τον κράββατόν μας και θα βαδίσωμεν;

Άριστ., Κουρτίδης

Έρ' Αθήναις

(άνεδημοσιεύθη εκ της Νευρολογικής και Ψυχιατρικής Επιθεωρήσεως).

ΚΟΥΡΑΣΘΗΚΑ

Τῆ δεσποινίδι Βιργινία Ε. Βορλά. Είς Χίον.

Κουράσθηκα! Έγύρισα τον κόσμο άπ' άκρη σ' άκρη· άγκάλιασα τὰ μάκρη της γῆς, του ούρανού.

Έκτύπησα, με κτύπησαν και με κτυποῦν άκόμα. είδα νεκρή 'ς τὸ χῶμα την δύναμι του Νοῦ!

Σάν ανθρωπος αγάπησα, έμίσησα όπως όλοι, κι' είδα τὸ περιδῶλι του βίου σκοτεινό.

Και μαῦρο κοιμητήριο, που 'ς τὸ καθένα βῆμα άνοίγεις κι' ένα μνήμα 'ς τὸ κάθε σου παλιό!

Στὴ γῆ 'Αγάπη ζήτησα και 'Ελεος· δέν τὰδρα, και έννοιωσα μιὰ λαύρα στα στῆθια φονική.

Στόν ούρανό έξήτησα Θεό! . . . μα δέν τον είδα, και με νεκρή έλλίδια γυρίζω κι' άπ' εκεί!

Μεσ' 'ς τὴ ψυχή μου έγειρα, μα είδα τὰ πτερά της κομμένα! . . . τὰ όνειρά της βουβά, ψυχρά, νεκρά.

. . . Κουράσθηκα! . . . 'Αφήστε με λιγάκι να καθίσω, για να μυρολογήσω του κόσμου τ' αγαθά! . . .

Αθήναι 10 Ιανουαρίου 1904

Κωνστ. Μισανλίδης

CHATEAUBRIAND

RENÉ

(Συνέχεια ύδε προηγ. αριθ.)

Με ψέγουσιν ότι έχω κλίσεις άσταθεις, ότι δέν δύναμαι ν' άπολάσω επί πολὺ του αυτού χιμαρικου πράγματος, ότι είμαι λεία φαντασίας επευδούσης να φθάση τον πυθμένα των ήδων, ως εάν έβαρύνετο εκ της διαρκείας των.

Με ψέγουσιν ότι υπερβαίνω πάντοτε τον σκοπόν, εις όν δύναμαι να φθάσω.

Άλλοίμονον!

Ζητώ μόνον άγνωστόν τι αγαθόν, ούτινος τὸ ένστικτοι με παρακολουθει.

Είνε άρα γε σφάλμα μου εάν εύρίσκω πανταχού τὸ τέρμα, εάν πάν τὸ λῆξαν ούδεμίαν δι' έμέ έχει άξίαν; Έν τούτοις αισθάνομαι ότι &

ρέσκομαι εις την μονοτονίαν τῶν αἰσθημάτων τῆς ζωῆς καὶ ἐὰν εἰσέτι εἶχον τὴν μακίαν νὰ πιστεύσω εἰς τὴν εὐτυχίαν, θὰ ἐζήτουν αὐτὴν ἐν τῇ ἔξει.

Ἡ ἀπόλυτος μοναξιά, τὸ θέαμα τῆς φύσεως, μ' ἐβύθησε μετ' ὀλίγον εἰς κατάστασιν σχεδὸν ἀπερίγραπτον.

Ἄνευ γονέων, ἄνευ φίλων οὕτως εἰπεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, μὴ ἀγαπήσας εἰσέτι, ἤμην καταβεδωμένη εἰς ὑπεραφθονίας τῆς ζωῆς.

Ἐνίοτε ἠρρυθρίων αἰφνιδίως καὶ ἠσθάνομην νὰ ῥέωσιν ἐκ τῆς καρδίας μου ῥύακες λάβας διαπύρου. Ἄλλοτε πάλιν ἐρρήγνυον ἀκουσίας κραυγὰς καὶ ἡ νύξ ἐταράσσετο ἐπίσης ἐκ τῶν ὀνείρων μου καὶ τῆς ἀύπνιας.

Καί μοι ἔλειπεν ἵνα συμπληρώσῃ τὴν ἄβυσσον τῆς ὑπάρξεώς μου.

Κοιτάζοντες ἐν τῇ κοιλάδι, ἀνηρχόμενοι ἐπὶ τοῦ ὄρους κράζων δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν ἐπιθυμιῶν μου τὸ ἰδεῶδες ἀντικείμενον μελλούσης φλογός. Τὸ ἐνηγκαλιζόμενον ἐν τῷ ἀνέμῳ, ἐνόμιζον ὅτι τὸ ἤκουον ἐν τῷ ῥόχθῳ τοῦ ποταμοῦ. Τὸ πᾶν ἐπὶ τέλους ἦτο τὸ φαντασιώδες τοῦτο εἶδωλον, καὶ τὰ ἄστρα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ζωῆς ἐν τῷ σύμπαντι.

Μ' ὅλα ταῦτα ἡ κατάστασις αὐτὴ τῆς γαλήνης καὶ τῆς ταρχῆς, τῆς ἐνδείας καὶ τοῦ πλούτου δὲν ἦτο καὶ ἄνευ θελητήρου τινός.

Ἡμέραν τινα διεσκεδάζον ἀποφυλλίζων κλάδοι τινας ἰτιάς ἐπὶ τινος ποταμοῦ καὶ προσηλῶν μίαν σκέψιν ἐπὶ ἐκάστου φύλλου, ὅπερ παέσπερ τὸ ῥεῦμα.

Ἡ ἀδυναμία τῶν θνητῶν. Ὡ παιδικότης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἥτις οὐδέποτε γηράσκει! Ἰδοὺ λοιπὸν μέχρι τίνος βαθμοῦ παιδαριωδίας δύναται νὰ κατέλθῃ τὸ ὑπερήφανον λογικὸν μας.

Καὶ εἶνε εἰσέτι ἀληθές ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι προσηλοῦσι τὸν προορισμὸν τῶν εἰς πράγματα τόσον μικρῆς ἀξίας, ὅσον τὰ φύλλα τῆς ἰτιάς μου.

Ἄλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν προσκαίρων αἰσθημάτων, ἅτινα ἐδοκίμαζον κατὰ τοὺς περιπάτους μου; Οἱ ἤχοι, οὗς δίδουσι τὰ παθήματα ἐντὸς τοῦ κενοῦ ἐρήμου τινός καρδίας, ὁμοιάζουσι πρὸς τὸν ψίθυρον τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ῥιδάτων, ὅστις ἀκούεται ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἐρήμου.

Αἰσθάνεται τις αὐτοὺς ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τοὺς περιγράψῃ.

Τὸ φθινόπωρον μὲ κατέλαβεν ἐν μέσῳ τῶν ἀβεβαιότητων τούτων.

Εἰσηρχόμενον μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τοὺς μῆνας τῶν τρικυμιῶν

Ἄλλοτε ἐπιθυμοῦν νὰ ἦμαι εἰς τῶν πολεμιστῶν πλανώμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων, τῶν νεφῶν καὶ τῶν φαντασμάτων· ἄλλοτε ἐπιθυμοῦν τὴν τύχην τοῦ ποιμένου, ὃν ἔβλεπον νὰ θερμαίνῃ τὰς χεῖράς του εἰς τὴν ταπεινὴν πυρὰν τῶν φρυγάνων, ἅτινα εἶχε συνάξει εἰς γωνίαν τινα τοῦ δάσους.

Ἦκουον τὰ μελαγχολικὰ ἐκεῖνα ἄσματα, ἅτινα μοὶ ἀνεμίμησκον ὅτι ἐν πάσαις ταῖς χώραις τοῦ κόσμου τὸ φυσικὸν ἄσμα τῶν ἀνθρώπων εἶνε θλιβερὸν ἀκόμη καὶ ὅταν ἐκφράζῃ τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ καρδιά μας εἶνε ὄργανον ἀτελές, λύρα ἄνευ χορδῶν, εἰς τὴν εἰμεθα ἠναγκασμένοι νὰ παράγωμεν ἤχους χαρᾶς ἐπὶ τόνου καθιερωμένου διὰ στεναγμούς.

Τὴν ἡμέραν περιεπλανώμενον ἐπὶ τοπεῖων ἐρεικοφύτων, τελευτώντων εἰς δάση.

Πόσον μικρὸν πράγμα ἐχρειάζετο εἰς ἐμὲ πρὸς ῥεμβασμὸν.

Φύλλον ξηρὸν, ὅπερ πρὸ ἐμοῦ ἐκυνήγει ὁ ἄνεμος, καλύβη, ἥς ὁ καπνὸς ἀνυψοῦτο ὑπεράνω τῆς γεγυμνωμένης κορυφῆς τῶν δένδρων, τὰ βρύα, ἅτινα ἐσεῖοντο εἰς τὴν πνοὴν τοῦ βορρᾶ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ δρυός, βράχος ἀπομεμακρυσμένος, λίμνη ἔρημος ἐνθα τὸ μεμαραμμένον βροῦλον ἐθρᾶει. Τὸ μονῆρες κωδωνοστάσιον, ἀνυψούμενον μακρὰν ἐν τῇ κοιλάδι, προσεἰλικυσε συχνὰ τὰ βλέμματά μου.

Συχνάκις παρηκολούθησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ ἀποδημητικὰ πτηνά, ἅτινα ἐπέτων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου. Ἐφανταζόμενον τὰς ἀγνώστους ὄχθας καὶ τὰ μεμακρυσμένα κλίματα ὅπου πηγαίνουσι καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἦμαι ἐπὶ τῶν πεπερῶν τῶν. Ἐνοστικὸν μυστηριώδες μὲ ἠνώχλει· ἠσθάνομην ὅτι ἤμην καὶ ἐγὼ ταξιδιωτῆς καὶ φωνή τις ἐξ οὐρανοῦ μοὶ ἐφαίνετο λέγουσα.

«Ἀνθρώπε, ἡ ἐποχὴ τῆς ἀποδημίας σου δὲν πῆφασεν ἀκόμη· περιμένει τὸν ἄνεμον τοῦ θανάτου νὰ ἐγερθῇ· τότε θὰ πετάσῃ πρὸς τὰς ἀγνώστους χώρας, ἃς ζητεῖ ἡ καρδιά σου.»

Ἐγέρθητε ταχέως, ὦ τρικυμίαι ἐπιθυμηταί

αἵτινες θὰ συμπαρακύριτε τὸν ῥενὲ εἰς τὰ διαστήματα ἄλλης ζωῆς! Οὕτω λέγων ἐβάδιζον μὲ βήματα μεγάλα, μὲ τὸ πρόσωπον ἀνημμένον, ἐν ᾧ ὁ ἄνεμος ἐσύριζεν ἐν τῇ κίμῃ μου, μὴ αἰσθανόμενος οὔτε βροχὴν, οὔτε πάχνην, κιτταγοητευμένος, τεθορυβημένος, καὶ ὡς κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς καρδίας μου.

Τὴν νύκτα, ὅτε ὁ βορρᾶς διέσειε τὴν καλύβην, ἡ δὲ βροχὴ κατέπιπτε κρουνηδὸν ἐπὶ τῆς στέγης μου καὶ ἔβλεπον διὰ τοῦ παραθύρου μου τὴν σελήνην διαυλακοῦσαν τὰ τυνεσωφευμένα νέφη ὡς πλοῖαριον ἀσθενὲς διασχίζον τὰ κύματα, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ζωὴ ἐδιπλασιαζέτο ἐν τῷ βίθει τῆς καρδίας μου, ὅτι θὰ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ δημιουργήσω κόσμους ὀλοκλήρους. Ὡ! ἐὰν ἠδυνάμην νὰ μεταδώσω εἰς ἄλλον τὴν ὁρμήν, ἣν ἠσθάνομην! ὦ! Θεέ, ἐὰν μοὶ ἐδίδες γυναικὰ συμφῶνως πρὸς τὰς ἐπιθυμίας μου, ἐὰν ὡς εἰς τὸν προπάτορα ἡμῶν μοὶ ἐφερες μίαν Εὐάν ἐκ τῶν σπλάγνων μου δημιουργηθείσαν. Ὁ ἀπροτέπιπτον ἐνώπιόν σου, ὦ οὐρανία καλλογή, μετέπειτα δὲ λαμβάνων σε ἐν τῇ ἀγάλῃ μου θὰ παρεκάλουν τὸν Αἰώνιον Θεὸν νὰ σοὶ χάρισῃ τὸ ἐπιλοῖπον τῆς ζωῆς μου.

Ἄλλοίμονον! Ἡμῖν μόνος, μόνος ἐπὶ τῆς γῆς. Μυστηριώδης ἀτονία κατεκυρίευσεν τοῦ σώματός μου. Ἡ ἀηδία πρὸς τὴν ζωὴν, ἣν ἀπὸ παιδικῆς μου ἡλικίας ἠσθάνομην, μετὰ νέας ἐπανήρχετο δυνάμειος. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ καρδιά μου ἐπαυσε προσφέρουσα τροφήν εἰς τὴν σκέψιν μου, καὶ ἐθεώρουν τὴν ὑπαρξίν μου μετὰ βαθέος αἰσθήματος ἀηδίας.

Ἡγωνιζόμενον ἐπὶ τινὰ χρόνον κατὰ τοῦ πάθους μου, ἀλλὰ μετ' ἀδιαφορίας τινός καὶ ἄνευ σταθερᾶς ἀποφάσεως νὰ τὸ κατανηκίσω.

Μὴ εὐρίσκων δ' ἐπὶ τέλους φάρμακον εἰς τὴν παράδοξον ταύτην πληγὴν τῆς καρδίας μου, τὴν μηδαμοῦ ὑπάρχουσαν ἀλλὰ πανταχοῦ ὑφισταμένην, ἀπεφάσινα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ζωὴν.

Ἰερεὺ τοῦ Ὑψίστου, ὅστις μὲ ἀκούεις, συγχώρησον ἕνα δυστυχῆ, ὃν ὁ οὐρανὸς ἀπεστέρησε σχεδὸν τοῦ λογικοῦ του· Ἡμῖν πλήρης θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ διελογίζομην ὡς ἀσεβής· ἡ καρδιά μου ἠγάπα τὸν Θεὸν καὶ τὸ πνεῦμά μου τὸν παρεγνώριζεν ἢ διαγωγὴ μου, οἱ λόγοι

μου, τὰ αἰσθήματά μου, αἱ σκεψαί μου ἦσαν ἀντίφθοι, σκόπη, ψεύδη.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει πάντοτε καλῶς ὅ,τι ἐπιθυμεῖ; εἶνε πάντοτε βίβσιος περὶ ἐκείνου, ἕπερ σκέπτεται;

Τὸ πᾶν ἐν τῷ ἅμα μὲ διέφευγε, ἡ φιλία, ὁ κόσμος, ἡ καταφυγή.

Τὰ πάντα εἶχον δοκιμάσει καὶ πάντα μοὶ ἀπέβησαν μοιραία.

Ἀπωθούμενος ὑπὸ τῆς κοινωνίας, ἐγκαταλείφθεις ὑπὸ τῆς Ἀμαλίας, ὅταν καὶ ἡ μοναξιά ἤρχισε νὰ μὲ πλήττῃ, τί ἄλλο μοὶ ἔμενεν.

Ἦτο ἡ τελευταία σάνις ἐφ' ἧς, ἠλίπισσα νὰ σωθῶ, καὶ ἠσθάνομην αὐτὴν ἐπὶ πλέον βυθιζομένην ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Καθὼς ἀπεφάσινα ν' ἀπαλλαγῶ τοῦ βάρους τῆς ζωῆς, ἔλαβον ἐπίσης τὴν ἀπόφασιν νὰ θέσω ἐν τῇ ἀπερισκέπτῳ ταύτῃ πράξει ὄλον μου τὸ λογικόν.

Οὐδὲν μὲ ἐβίαζεν. Οὐδὲ ὅμως λοιπὸν ὤριζον τὴν στείγη τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἵνα γυθῶ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσώτερον τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ὑπάρξεως, συνάγων πάσας μου τὰς δυνάμεις κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν παλαιῶν ἵνα αἰσθανθῶ τὴν ψυχὴν μου διαφεύγουσαν.

Ἐν τούτοις ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ διευθετήσω τὰ τῆς περιουσίας μου, καὶ ἠναγκάστην νὰ γράψω εἰς τὴν Ἀμαλίαν.

Μοὶ διέφυγον παράπονά τινα διὰ τὴν λήθην τῆς καὶ ἀναμφιβόλως ἀφήκα νὰ διαφανῇ ἡ συγκίνησις, ἥτις ὀλίγον ἐξεχειλίξεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἐφανταζόμενον ἐν τούτοις ὅτι εἶχον ἀποκρύψει καλῶς τὸ μυστικόν μου. Ἄλλ' ἡ ἀδελφὴ μου συνειθισμένη οὕσα ν' ἀναγινώσκη εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς μου, εὐκόλως τὸ ἐμάντευσεν.

Κατετρόμαξεν ἐκ τοῦ ἀντιπρακτικοῦ ὕφους, ὅπερ ἐδέσποζεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου, καὶ ἐκ τῶν ζητημάτων μου ἐπὶ ὑποθέσεων, περὶ ὧν οὐδέποτε ἠσυχολήθην.

Ἐντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἤλθε καὶ μὲ κατέλαβεν αἰφνιδίως.

Ἴνα ἐννοήσητε καλῶς, ὅποια ὤφειλεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἦναι ἡ πικρία τῆς λύπης μου, καὶ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου παραφορὰ ὅταν ἐπαυεῖτον τὴν Ἀμαλίαν, πρέπει νὰ φαντασθῆτε ὅτι αὕτη

ήτο το μόνον πρόσωπον ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπερ εἶχον ἀγαπήσει καὶ ὅλα μου τὰ αἰσθήματα συνεχέοντο ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς θλίψεως τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ἐδέχθη λοιπὸν τὴν Ἀμαλίαν μὲ εἰδός τι ἐκστάσεως τῆς καρδίας μου. Ἦτο τόσον πολὺς καιρὸς, καθ' ὃν δὲν εὐρόν τινα, ὅστις νὰ μὲ ἀκούῃ καὶ ἐμπροσθεν τοῦ ὁποίου νὰ δύναμαι ν' ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Ἀμαλία ριφθεῖσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου μοὶ εἶπεν. « Ἀχάριστε, θέλεις ν' ἀποθάνῃς καὶ ἡ ἀδελφή σου ὑφίσταται! ὑποπεύεις τὴν καρδίαν τῆς!

Ἡ Μὴ Ζητῆς καθόλου νὰ ἐξηγηθῆς εὐτε νὰ συγχωρηθῆς, γνωρίζω τὸ πᾶν, ἐνόησα τὰ πάντα πῶς ἐὰν ἤμην μετὰ σοῦ. Ἐμὲ ν' ἀπατήσης, ἐμὲ, ἡ ἥτις εἶδον γεννώμενα τὰ προῶτά σου αἰσθήματα! Ἦδού ὁ ἐλεεινὸς χαρακτήρ σου, αἱ δυσἀρέσκειαι, καὶ ἀδικίαι σου. Ὁρκίσθητι ἐφ' ὅσον σὲ θλίβω ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ὀρκίσθητι ὅτι αὕτη εἶναι ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἣν παραδίδουσαι εἰς τὰς παρραφορὰς σου, κάμε ὄρκον ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιβουλεύῃς τὴν ζώην σου.

Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ἀμαλία μὲ παρετήρει μετὰ συμπθείας καὶ τρυφερότητος, καλύπτουσα τὸ μέτωπόν μου διὰ τῶν ἀσπασμῶν τῆς ἤτο σχεδὸν μήτηρ, ἦτο κᾶτι τρυφερώτερον.

Ἄλλοιμονον! ἡ καρδία μου ἠνοιχθῆ ἐκ νέου εἰς τὴν χαρὰν ὡς παιδίον ἐζήτουν νὰ παρηγορηθῶ καὶ ὑπεχώρουν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἀμαλίας.

Ἀπήτησεν ὄρκον ἐπίσημον! τὸν ἔκαμον χωρὶς νὰ διστάσω, μὴ ὑποθέτων ὅτι ἡδυνάμην ἐκτοτε νὰ ἤμην δυστυχῆς.

Ἐπὶ ἓνα καὶ πλέον μῆνα ἀπελαμβάνομεν τῆς τέρψεως τῆς συγκατοικήσεως.

Ὅταν τὴν πρωίαν ἀντὶ νὰ εὐρίσκωμαι μόνος, ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς ἀδελφῆς μου, ἐδοκίμαζον σκιρτήματα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἐρ' Ἰωαννίνας

Ἰω. Ἀλ. Χαρισιδάδης

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Δίαιτα τῶν μικρῶν κατὰ τὴν βρεφικὴν καὶ παιδικὴν ἡλικίαν.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Μεγίστη ἐπίσης προσοχὴ ἀπαιτεῖται καὶ εἰς τὴν ποσότητα τῆς εἰς τὰ βρέφη παρεχομένης τροφῆς, ὅπως αὕτη μὴ ᾖ ὑπερμετρὸς, ἀλλ' αὐτὴ ὀλιγωτέρα τοῦ δέοντος. Καὶ μέχρι μὲν τῆς ἑκτης ἐβδομάδος ἀπὸ τῆς γεννήσεως πρέπει νὰ παρέχεται ἡ τροφή κατὰ δύο ὥρας· ἀπὸ τῆς ἑκτης ἐβδομάδος μέχρι τοῦ τετάρτου μηνὸς ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν ὥραν καὶ ἡμίσειαν, ἐφεξῆς δὲ μέχρι τοῦ δωδεκάτου μηνὸς ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ὥραν.

Κατὰ τὰς πρώμας ἑξὲς ἐβδομάδας μολὶς δύναται τὸ βρέφος νὰ λάβῃ δύο μέχρι τεσσάρων μεγάλα κοιλιαρῖα γάλακτος ἐκάστοτε· μέχρι τοῦ τετάρτου μηνὸς δύναται νὰ λάβῃ πῶσον διπλάσιον τούτου, ἤτοι ἀπὸ τεσσάρων μέχρι ὀκτῶ κοιλιαρῖων, κατὰ τὸν ἕκτον μῆνα δύναται νὰ λαμβάνῃ δώδεκα κοιλιαρῖα ἐκάστοτε, ἀπὸ δὲ τοῦ δεκάτου μέχρι τοῦ δωδεκάτου μηνὸς δεκαεῖς — δεκαοκτὼ κοιλιαρῖα. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ βρέφος πρέπει ν' ἀναπαύηται κοιμώμενον διαρκῶς κατὰ τὴν νύκτα, οὐδέποτε δὲ νὰ διαταρασσώμεν τὸν ὕπνον τοῦ ἀρυπνίζουσαι αὐτὸ χάριν τῆς τροφῆς.

Πολλοὶ ἀντὶ ἄλλου γάλακτος μεταχειρίζονται πρὸς τεχνητὸν θηλασμὸν γάλα στερεοποιημένον εἰς κόβην, θεωροῦντες τοῦτο θρεπτικώτερον τοῦ τῆς δαμάλεως. Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη, καθ' ὅτι ἐν πολλοῖς τὸ γάλα τοῦτο ὑπολείπεται, ἀπεδείχθη δὲ ὅτι παιδία, τὰ ὅποια ἐτρέφθησαν δι' αὐτοῦ, ἀπεθάνουσαι καχεκτικὰ καὶ πολλὰκις προσβάλλονται ὑπὸ ραχίτιδος.

Εἰς τινὰς μόνον ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δύναται τὸ γάλα τοῦτο ν' ἀντικαταστήσῃ ἐπιτυχῶς τὸ φυσικόν, εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἢ κατὰ τὴν θερμὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ὅτε εἶναι δύσκολον νὰ ἔλθῃ τι πάντοτε πρόσφατον γάλα δαμάλεως καὶ νὰ διατηρῆ αὐτὸ ἐν καλῇ καταστάσει.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς τεχνητῆς τῶν βρεφῶν διατροφῆς, εἰς ἣν, ὡς ἐλέχθη ἤδη, ἐν ἐσχάτῃ μόνον ἀνάγκῃ δύναμεθα νὰ καταφυγώμεν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομιζώμεν ὅτι μόνον ἡ βρεφικὴ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκην τοσοῦτων περιποιήσεων καὶ φροντίδων· καθόσον τὸ μικρὸν βεβαῖον ἡλικιούμενον τοσοῦτον ἢ ὑπερ αὐτοῦ μέρημα τῆς μητρὸς καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῆς γίνονται πολυετῆ καὶ συνθετώτερα.

Κατὰ τὴν νηπιακὴν καὶ παιδικὴν ἡλικίαν, ὅτε ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις βεβαῖον ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν σωματικὴν, ὀφείλει ἡ μήτηρ νὰ φροντίζῃ ὅπως καὶ τὴν σωματικὴν ὑγίειαν τοῦ τέκνου αὐτῆς συντησῇ καὶ ἰσχυροποιῇ καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ αἰσθητικῆς αὐτοῦ ἀγωγῆς δεόντως ἐπιμεληθῆται. Ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ τῆς τελευταίας ταύτης παραλείπομεν, ἅτε ἀναγόμενα εἰς τὸν κύκλον τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ ἰατρικῆς δὲ ἀπόψεως ἐξετάζουσαι

τὸ θέμα θὰ περιορισθῶμεν εἰς τινὰ μόνον πρακτικὰ παραγέλματα πρὸς τὰς μητέρας, διὰ τῶν ὁποίων φρονούμεν ὅτι διευκολύνομεν αὐτὰς εἰς τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων τῶν, ἧτις βεβίως προηγεῖται πάντοτε τῆς πνευματικῆς, καθότι αὐτὸς ὁ ὕμνος ἐν ὕμνῳ σώματι. Ὁ κορυφώτεροι κανόνες πρὸς διατήρησιν τῆς υγείας τῶν παιδῶν εἶναι:

α) Ἡ καθαριότης, ἧτις ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ ἀπαιτεῖται ἰσχυρὸν παράγοντα τῆς υγείας. Διὰ τοῦτο ὅχι μόνον συχνότατα πρέπει νὰ ὑποβάλλονται τὰ παιδία εἰς χλιαρὰ λουτρά καθαρισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας νὰ νίπντωνται τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας. Τοῦτο οὐδέποτε πρέπει νὰ παραμεινῆται, διότι μόνον διὰ τῆς ἐπιμόνου ταύτης φροντίδος δύναται τὰ παιδία ν' ἀποκτήσωσι τὴν καλὴν ἔξιν τῆς καθαριότητος.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἀγγελοῦ Α. Πρεβεζιώτου

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Φωτεινὸν φυτόν, Ἐν Βρασιλίᾳ ἀνεκαλύφθη φυτόν τι καλούμενον ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων Ὀγορέ, ὅπου τὴν νύκτα ἀναδίδει ἀρκάτας φωτεινὰς ἀκτῖνας, ὡστε νὰ ἴδῃ ὁ ἀνὰ τὴν ἡμέραν αὐτῶν ἀνάγνωσις ἐφημερίδος. Ἡ ἰσότης αὕτη τοῦ Ὀγορέ διατηρεῖται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν αὐτοῦ.

Ἀκτῖνες Ν. Μετὰ τὰς ἀκτῖνας Χ ἔχομεν τὰς ἀκτῖνας Ν. Καὶ ποῦ γῆς κέντρα αἱ ἀκτῖνες αὗται; Προτιμώτερον ὁμοίως ἐρωτήσωμεν: Πού δὲν ἀπαντῶνται, ἀρὰ γαί ὁ ἀνάδοχος αὐτῶν κ. Blontlot καθηγητῆς τῶν φυσικῶν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Nancy διατείνεται ὅτι ὅλα τὰ σώματα φέρουσι καὶ ἀναδίδουσι τὰς ἀκτῖνας ταύτας ἀπαρᾶ λακτως, ὅπως αἱ συσσωρευταὶ τὸν ἠλεκτρισμὸν, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ διάρκειά τῆς ἐπαροχῆς τῶν ἐν λόγῳ ἀκτῖνων εἶναι ἀρίστως μεγαλύτερα ἐκείνης, ἣν δεικνύει ὁ ἠλεκτρισμὸς. Τῶντοι δ κ. Blontlot ἀνεγνώρισε τὰς ἀκτῖνας ἐν τινὶ μαχαίρᾳ προσηχομένη ἐκ τέρπου τῆς Μαρκοβιγγιανῆς ἐποχῆς, ὃ ἔστι μεθερμηνεύομενον ἢ μάχαιρα ἐκείνη ἐπὶ 12 ὀλοκλήρους αἰῶνας ἀνέθιδεν ἐν τῇ σκιτῆ διαρκῶς καὶ ἀνεξαντλήτως μάλιστα τὰς ἀκτῖνας Ν, διότι πειραματικῶς ἀπεδείχθη ὅτι ὁ πλοῦτος τῶν ἐν λόγῳ ἀκτῖνων εἶναι ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἀνωτέρῳ μαχαίρᾳ ἐν σχέσει πρὸς μίαν σύγχρονον. Αἱ ἀκτῖνες Ν ἀπαντῶμεναι ὡσαύτως ἐν ταῖς ἀκτίσι τοῦ Röntgen οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλακῶς.

Εἶνε ἀρνεῖς, ἡ δὲ παρουσία των γίνεται καταφανὴς δι' εἰδικῶν πειραμάτων. Ἐν ἐν ἀπολύτῳ σκότει ἀποχωρηζομένη ἐκ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας διὰ ξυλίνου παραθυροφύλλου πάχους 15 χιλιομέτρων προσχέζωμεν φωσφορίζον τι σῶμα, παρατηροῦμεν ὅτι ὁ φωτρισμὸς αὐξάνει μολὶς πλησιάζομεν τὸ σῶμα τοῦτο πρὸς τὸ παραθυροφύλλον.

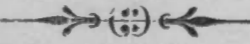
Ἡ παρένθεσις τῆς χειρὸς μεταξὺ τοῦ παραθυροφύλλου καὶ τοῦ φωσφορίζοντος σώματος κατ' οὐδὲν μετρίαιε τὸ φαινόμενον. Ἀπλοῦν ὅμως φύλλον χάρτου βρεγμένου διακόπτει ἀμέσως τὴν αὐξήσιν τοῦ φωσφορισμοῦ. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι μυστηριώδης τις ἐνέργεια ἐπερχομένη ἔξωθεν διαπερᾶ τὸ σπινθίωμα καὶ τὴν χεῖρα, ὅχι ὁμοίως καὶ τὸ λεπτὸν ὑγρὸν φύλλον τοῦ χάρτου. Ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἀκριβῶς αἱ ἀκτῖνες Ν, αἵτινες διαπερῶσιν ὅλα τὰ σώματα ἐκτός τοῦ ὕδατος. Τὸ ἀπεσταγμένον ὕδωρ ἐμποδίζει τῶντοι τὴν διάβασιν τῶν ἀκτῖνων τοῦ Blontlot.

Τὸ νέον ἔργον τοῦ δ' Annunzio τιτλοφορεῖται La figlia di Iorio. Ἡ ὑπόθεσις τῆς τραγωδίας ταύτης τοῦ ἰταλοῦ συγγραφέως ἐλήφθη ἐκ τινος εἰκόνης τοῦ Mishetti συγγένου ζωγραφικῆς δόξης τῆς Ἰταλίας. Ἡ ὄρη τοῦ Ἰόριου εἶναι μίξιμα μισομένη ὑπ' ὅλου τοῦ χωρίου. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν αἱ χωρικοὶ τὴν συνήτησαν, τρέπονται εἰς καταδίωξιν τῆς καὶ ἐκείνη καταφεύγει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Aligi, ὅστις εὐρίσκει τὴν θύραν ἀνοικτήν. Οἱ διώκται θέλουσι νὰ εἰσέλθωσι. Ὁ Aligi ὁμοίως, ὅστις νυμφεύεται ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀπομακρύνει αὐτοὺς θέτων ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τὸν Ἐσταυρωμένον. Καὶ σώζει μὲν τὴν μίξιμα, μαγεύεται ὁμοίως ἐκ τοῦ κάλλους τῆς καὶ ἀποπέμπει τὴν νεκρὰν σύζυγόν του.

Ἄλλ' ἐν ᾧ καθήμενος πληθὸν τῆς κόρης τοῦ Ἰόριου ἡμέραν τινὰ ὁ Aligi συνομιλεῖ μετ' αὐτῆς εἰσέρχεται ὁ πατήρ του, ὅστις εἶναι ἀντερραστῆς του. Φοβερὰ σκηνὴ λαμβάνει χώραν τότε μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ υἱοῦ, ὅτος δὲ ἐν στιγμῇ παραφορᾶς σχίζει τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς του διὰ πελέκειας. Ὁ πατρικόνος συλλαμβάνεται καὶ κατὰ τὸν νόμον καταδικάζεται εἰς τὴν διὰ τῆς πυρᾶς θάνατον. Τὴν στιγμὴν ὁμοίως τῆς ἐκτελέσεως, ὅτε ἡ μήτηρ τοῦ φονέως τῶν δίδει ναρκωτικὸν οἶνον ἔπως μετρίαιε τὰς βασάνους τοῦ μαρτυρίου τοῦ υἱοῦ τῆς, ὁμοίως φρενήρης ἡ κόρη τοῦ Ἰόριου πρὸς τὴν πυρὰν καὶ καταγγέλλουσα αὐτὴν ὡς φονεῖα τοῦ Aligi πατρὸς μεταχειρισθεῖσαν τὸν υἱὸν ὡς ὄργανον ἐκδικήσεως ἀπλῶς, διατάσσει τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀθώου καὶ αὐτοχρόνως ῥίπτεται ἠρωικῶς ἐν τῇ πυρᾷ, θυσιαζομένη ὑπὲρ ἐκείνου, τὸν ὀλοῖον ἀγαπᾷ.

Θαύμα τῆς μηχανικῆς. Τὴν νύκτα τοῦ Ἀγίου-Σιλβέστρου τὸ ἀστρονομικὸν ὀρολόγιον τοῦ καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Στρασβούργου ἐσίμανε τὸ πρῶτον ἦδη ἀπὸ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ (1842) τὸ πρῶτον Δίσκετον ἔτος τοῦ αἰῶνος, κατόπιν ἐξαιρετικῶν διαστήματος 8 ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἀστρονομικὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτίου ἀκριβῶς τὸ θαυμάσιον ὀρολόγιον ἐτέθη αὐτομάτως εἰς ἐνέργειαν, οἱ δεικταὶ αὐτοῦ μετακινήθησαν ὡς ἐκ θαύματος καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐκατέρωθεν εἰς τὰς διαφόρους θέσεις τοῦ προηγουμένου, μεθ' ὃ ὁ μηχανισμὸς ἐξηκολούθησε τὴν τακτικὴν αὐτοῦ πορείαν!

Ἡ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

1) Ο τραγικός τρόμος του ληστού 'Αγριμούρη εις την θέαν ενός φάσματος. βρυχώμενου

β') Πώς τὸ βρυχώμενον φάντασμα εξαφανίζεται δίδον χάρον εις πραγματικώτερον κίνδυνον.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Δόμνα 'Αλέκου Κάλφα. 'Εν βλε γήρατι ἀπέβιασε και ἐκηδεύθη, σεμνοπρεπῶς ἐν Φιναρίῳ σεβαστῇ και ἀγαθῇ δέσποινα, ἡ Δόμνα 'Αλέκου Κάλφα, ἀδελφὴ τῆς Α. Σ. τοῦ γεραροῦ Μητροπολίτου 'Αγ. 'Αμασείας κ. 'Ανθίμου και προσφιλεστάτη μητέρα τοῦ γνωστοῦ λογιῶ κ. 'Ηλία 'Αλεξανδρίδου. 'Η μακαρτίς διακριθεῖσα ἐπὶ εὐσεβείᾳ, φιλοστοργίᾳ και οἰκονομικῇ ἀρετῇ, αἰτίνας και διέκριναν τὴν γυναικείαν φάλαγγα τῆς παροικουμένης γενεᾶς τὴν ἐκτρέψασαν τέκνια χρηστὰ και διακριθέντα ἐν τῇ καινῷ, διέβίωσεν εὐτυχῆς πλείστον και τρυφερωτάτων τυχοῦσα υἱῶν περιβόλῳ, ἀποθανοῦσα δὲ κατελείπει προσφιλῇ και μακαριστῇ τὴν μνήμην. Συλλυπούμενοι ὀλοφύχως τῷ υἱῷ και τῇ θυγατρὶ τῆς μακαρίτιδος, εὐχόμεθα αὐτῇ γλυκεῖαν και αἰωνίαν ἀνάπαυσιν εἰς τὰς φωτεινὰς τοῦ αἰθέρος σκηνάς.

Δημήτριος Μιχαηλίδης μετὰ λύπης πληροφορούμεθα τὸν ἄωρον και σκληρὸν θάνατον τοῦ Δημητρίου Μιχαηλίδου ἀδελφοῦ τοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρων και μᾶλλον διακεκριμένων ὑπαλλήλων τοῦ Γραφείου τοῦ 'Εσωτερικοῦ Τύπου 'Ενδοξ. Παντελίκῃ 'Εφέντῃ Μιχαηλίδου. Συλλυπούμεθα ἐκ ψυχῆς τῷ ἀδελφῷ τοῦ μεταστάντος εὐχόμενοι αὐτῷ μὲν τὴν θεῶν πεμπομένην παραμυθίαν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ θανάτου καταφερομένας πληγὰς, ἐκείνῳ δὲ κούφον τὸ μνῆμα και γλυκὺν ἐν αὐτῷ τὸν ὕπνον ἐπ' ἐλπίδα ἀναστάσεως.

'Εσπερὶς 'Ερμού. Τερπνὴ και φαῖδρά ὡς πάντοτε ἐδόθη τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἡ συναυλία τοῦ μουσικοῦ μας συλλόγου 'Ερμού, κατακτητήσα δὲ τῆς προικιλίας και τῆς ἀρίστης ἐκλογῆς και ἐκτελέσεως τῶν τεμαχίων τῆς τοῦ ἐν αὐτῇ παραστάντας. Τὴν συναυλίαν ἐπηκολούθησε χορὸς παραταθεῖς μέχρι πρωίας και διεσχθεῖς μετὰ πολλῆς ζωηρότητος και τάξεως παρασχῶν δὲ εἰς τοὺς φαιδρὸς χορευτὰς και τὰς χαριέσσας χορευτρίδας πολλὰς ὥρας γλυκείας τέψεως.

Χορὸς 'Αδελφότητος Ταταούλων. 'Επίσης ἐκπληρώσασθαι τὰς προδικασίας ἐδόθη ὁ χορὸς τῆς τοσούτων ἐπιφελῶς δρώσης ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινῷ Φιλοποτῶχο 'Αδελφότητος τῶν Ταταούλων, ὅστινος τὸ προῖον διατίθεται ὑπὲρ σκοποῦ τόσω εὐεργετικοῦ και εὐγενοῦς, ὅστις εἶναι ἡ ἀνακούφισις τῶν πολυαριθμοτάτων ἐνδεῶν τῆς κοινότητος ἐκείνης, και δὴ ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἔτους ὡφ. 'Επὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ ταύτῃ συχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ Προεδρῷ τῆς 'Αδελφότητος.

Βάπτισις. Φαῖδρά και σεμνοπρεπῆς τελετὴ συνήνωσι τῇ παρελεύσει Κυριακῇ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κ. Θεόδωρου Κοτιῶνη τοῦ πολυαριθμοῦ φίλου του. Τὸ ἀρτιγέννητον αὐτοῦ πρωτότοκον θυγάτριον ἐδέχθη τὸ θεῖον βάπτισμα ὀνομασθὲν Βασιλική. Τὴν ἡμερῖδα ἐπηκολούθησε φαῖδρά χορευτικὴ ἐσπερὶς παραταθεῖσα μέχρι πρωίας τῷ κ. και τῇ κ. Κροτιῶνῃ τὰ θεῖα ἡμῶν συχαρητήρια.

ΓΑΜΟΙ

'Εν στενωπῷ οἰκογενειακῷ κέντρῳ και ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας ἐτελέσθησαν τῇ 18 'Ιαν. ἐν Πέραν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κ. Ν. Κηλίτου, διευθυντοῦ τοῦ καφενείου τῶν 'Πλυσιῶν, εἰ γάμοι τῆς ἐπιχαίτου, και ὑπὸ πολλῶν φυσικῶν και ἐπικτήτων προτερημάτων κεκοσμημένης θυγατρὸς αὐτοῦ 'Ελένης, μετὰ τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀγορῇ ἐμπόρου κ. Μάρκου Δεσίπρη. Τοὺς νομπικεῦς στεφάνους ἀντήλλοξεν ἐπίσης ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει γνωστός ἐμπορος κ. Βασίλειος Χατζέρης. Τοῖς νεονύμφεσι ὠσαύτως προσηνήχθησαν ἀφθονα και πολυτελῆ δῶρα. Τοῖς οὕτω ἐπ' αἰσίοις στεφθεῖσιν οἱ φίλοι εὐχονται τὸν βίον μαστὸν παντὸς ἀγαθοῦ.

Τύπος Γ. ΓΕΩΓΟΡΓΑΟΥ και ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ
Κουρσοῦ-Σάν ἀριθ. 3

ΙΣΕ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Απαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Απαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Απαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

'Ητοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλᾶκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

'Ωρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον και τὸν κοιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων και σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΪΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ οδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. 'Ανδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσῆς και τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

'Απαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. 'Ανδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.